

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înșoțiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiloase, concursuri editate etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	--

Credința și Rugăciunea sunt elementele esențiale ale creștinismului.

Prof. **Constantin Rudneanu.**

O privire succintă asupra istoriei religiilor ne arată că dintre toate religiile existente până azi singur religia lui Iisus Hristos este cea mai superioară și 'n același timp o doctrină călăuzitoare de viață — de viață superioară.

Omul creștin atent la tot ce se întâmplă în jurul său poate urma învățătura creștină fără de care nu poate avea o viață mai fericită — fiindcă „tericirile lumii creștine” sunt arătate atât de bine de Iisus Hristos.

Dar a fi credincios înseamnă înainte de toate a avea credința, lumea creștină fiind lumea credincioșilor. Credința în Dumnezeu și 'n învățăturile propovăduite de Fiul său: Iisus Hristos. „Și răspunzând Iisus grăit-a lor: Aveți credință în Dumnezeu” (Marcu XI, 22).

Omul oricât ar voi să facă acte mărețe, fără ajutorul credinței în Dumnezeu nu se poate ridica la adevărurile mari ale spiritualității. Noi oamenii știm, că creatorul omului a fost Dumnezeu și între virtuțile teologice, cu ajutorul cărora omul se apropie de Dumnezeu este și credința.

Civilizația omenirii, progresul, toate sunt în legătură cu credința religioasă. Dogmele creștine sunt puteri ale sufletului creștin bazate pe credință. Dogma Sf. Treimi, natura divină și umană a lui Iisus Hristos, Nașterea și Învierea lui Iisus Hristos sunt acte ale credinței.¹⁾

Al doilea element esențial al creștinismului este *rugăciunea*. Fără de rugăciune nu-i posibilă viața creștină. Ea este promo-

vatoarea gândului curat adresat Divinității, pentru înțelegerea marilor mistere. În doctrina creștină atât de importantă, fiind universală și accesibilă tuturor, adresată lumii întregi, rugăciunea este partea curată, perfecțiunea, dorința vie a sufletului omenesc de a se adresa Aceluia dela care așteaptă mântuirea și înțelegerea unui rost superior al vieții.

Mântuitorul Iisus Hristos a accentuat tot mereu elementul „Rugăciune” — căci fără de ea nu-i cu puțință înțelegerea creștinismului: „Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău”... (Matei, VI, 9).

Și în momente de extraordinară greutate, atunci, când diavolul, spiritul cel rău, ne amăgește sub diferite forme, când gândurile rele apar și furiile vor să se încuibe în noi — conștiința ia o atitudine în fața răului — atunci bunătatea și curătenia se contopesc, iar omul devenind eliberat de impurități, aspiră spre Dumnezeu „cu gândul, cu fapta”, — atunci avem *rugăciunea*.

„Astfel rugăciunea înțeală în înalta ei semnificație ca o curățire de rău pentru a realiza binele, ca o spiritualizare, ca sfințire, apare ca fiind metoda decisivă în orice moment al vieții”...²⁾

Astfel înțelese, elementele esențiale ale creștinismului ne apropie de adevărul lumii acesteia: „Cunoștiința umană trebuie să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu”. Doctrina creștină tocmai aceste elemente le conține, cunoașterea și practicarea lor ne fac ca să trăim viața creștină.

Crede și te roagă, iată lozinca creștinului de ieri și de azi!!

1) Delacroix: La foi, Paris, 1921, pp. 79—84.

2) Marin Stefanescu: Le problème de la méthode, Paris, 1938, pg. 321.

Explicarea „Fericirilor“ de Ioan Gură de Aur.

Traduse de pr. Ioan Năcorescu.

Între luceferii Bisericii noastre cel mai de frunte, cel mai mare orator, a fost, este și va fi pentru toate timpurile, Ioan Crisostom. Pentru aceea a și binemeritat titlul mai frumos, pe care până azi nimeni nu l-a ajuns.

Biserica apuseană cu cei mai distinși reprezentanți ai ei, laudă și măresc pe acest Ierarh. Așa, fericitul Augustin, Nilus și Izidor Pulusiotul, precum și papa Cōlestin îl țin, de cel mai mare părinte bisericesc. „Gloria lui strălucește pretutindeni, sublimitatea învățăturilor sale au luminat tot pământul“. Biserica apuseană îl mai numește și „tâlcuitorul misterilor dumnezeiești, lumina virtuților“.

Chiar și antichitatea păgână, cu reprezentantul ei cel mai de frunte, filosoful și oratorul Libaniu mărturisește că Ioan a fost cel mai strălucit orator. Cu ocaziunea unei cuvântări ținute întru lauda împăratului, Libaniu s'a exprimat despre Ioan, zicând: „Ferițiți împărații, cari au putut să împărățiască, când lumea avea o astfel de rară comoară“.

Puțin înainte de moarte, fiind Libaniu întrebat de pretenții săi, pe care dintre învățăceii săi dorește să îl lase de conducător? el le răspunde: „Eu ași numi pe Crizostom, dacă nu mi l-ar fi luat creștinii“; arătând prin aceasta înalta considerație ce o avea față de Ierarhul Ioan.

Nimeni n'a ajuns pe Ioan, care se știa atât de frumos exprima în limba fină atică.

„Ce belșug în alegerea de cuvinte; câtă frumusețe și decor în asemănări, cari ca dintr'un izvor nesecat izvorau“. Isocrate a rămas îndărăt cu toate perioadele sale, cari erau numai niște compoziții de cuvinte așezate artistic lângă o altă față de compunerile lui Ioan scrise cu o sublimitate și neîntrecută dulceață.

Din omiliile acestui sfânt Părinte, a XV. din Matei, am tradus explicarea celor 9 fericiri, pe cari le cântăm și citim în biserică cu scopul de a le cunoaște; pentru că mulți nu le-au știut, nici nu cunosc înțelesul lor adevărat.

I. „Ferițiți sunt cei săraci cu duhul, că celorlora este împărăția cerurilor“. Cari sunt cei săraci cu duhul? Aceia, cari sunt cu inimă umilită și să cădă pentru faptele săvârșite. Sub *duh* se înțelege aici, *sufletul* și *voința* omului. După ce mulți nu apar umiliți din propriul lor îndemn, ci siliți numai de forța împrejurărilor, pe unii ca aceia, nu-i socotește (fiindcă la aceștia nu află nimic vrednic de laudă), ci ferește mai

întâi pe aceia, cari în urma liberei lor voințe pe sine se umilesc și înjosec. Și pentru ce nu zice El: cei „umiliți“, ci, cei „săraci?“ Pentru că, cei din urmă, sunt mai „aleși“. Aici înțelege Iisus pe aceia, cari cu privire la poruncile lui Dumnezeu, sunt pătrunși de frică și cutremur, despre cari grăește Dumnezeu, prin profetul Isaia, cari îi sunt Lui foarte plăcuți, „și spre carele voiu căuta, fără numai spre cel sărac și — smerit — care tremură de cuvintele mele“ LXVI 2.

Sunt mai multe feluri de smerenie. Unul e smerit cu măsură, altul smerit până la exagerare. Acest fel de smerenie laudă fericitul profet și nu înțelege pe un simplu smerit, ci pe unul cu căință, când zice: „Jertfa lui Dumnezeu, duh umilit și smerit, Dumnezeu nu va urgisi.“ Ps. 50.

Cei trei tineri aduc această mare jertfă, când strigă: „Primește-ne ceice ne căim și cu duh umilit suntem“. Pe unii ca aceștia îi ferește Hristos, pentru că cele mai mari rele, cari au nimic pământul, și-au avut izvorul în *trufie*. Nici diavolul n'a fost dela început așa, ci prin mândrie a devenit diavol, precum zice Pavel: „Ca să nu se îngâmfeze și să cadă în aceeași osândă ca diavolul“. (I. Tim. 3. 6.) Cu aceste speranțe a mândrit diavolul pe omul cel dintâi și a devenit muritor, pentru că de credință fiind, că el va fi asemenea lui Dumnezeu, a pierdut tot ce avea, ceea ce Dumnezeu, când l'a muștrat — batjocurându-l pentru această mândrie a zis: „Iată Adam s'a făcut ca unul din noi“. (Gen. III. 22.) Și toți cari mai târziu au ajuns la necredință, au ajuns la închipuirea, că sunt asemenea lui Dumnezeu. După ce însă mândria a fost palatul răutății și rădăcina tuturor relelor a rânduit Dumnezeu pentru această boală medicina corespunzătoare așezând această fericire, ca poruncă, ca și o bază tare și sigură a unui fundament.

(Urmează)

Pastorația individuală.

Menită să rezolve o problemă dintre cele mai arzătoare, legată organic de activitatea pastorală a preotului, pastorația individuală — răspunde unui complex de exigențe, cari se impun de ritmul vremii pe care o trăim.

Pastorația este cvintesența tainei preoției; cuvintele Mântuitorului spuse către sfinții Săi Învățăcei: „Mergând învățați toate neamurile...“ nu-și pot găsi expresia potrivită sensu-

lui lor inițial, decât în exteriorizarea ce li se dă prin pastorația individuală.

Și pentru că sistemul de a comunica prin contact direct cu turma încredințată, este și un rezultat al unui mănunchiu întreg de cerințe noi reclamate de evoluția spiritual-socială la cadrul eforturilor măcinate, voi căuta să dovedesc, în marginea modestelor mele puteri și bazat pe o totatăta de modestă experiență în via Domnului, că felul de a lucra dela individ la individ, deși încopciat cu osteneală, este cel mai propriu pentru explorarea și aflarea a tot ceace voești să obții.

Și iată de ce: este arhicunoscut și dovedit de toți, că colectivitatea în ansamblul ei, este aceea în care se încheagă individualitatea cu particularitățile sale.

Și dacă adevărul este axiomatic, reese atunci că pecetea, adică semnul societății îl dă individul care-l aplică. Deci pentru ca să ai o societate de elită, trebuie să te îngrijești mai întâiu, să ai elementul component, indivizi — oameni de elită — condiție sine qua non pentru caracterul superior al societății.

Deci pentru orice fel de acțiune, de orice caracter, este imperios necesar ca individul să fie bine format, sub toate raporturile; altfel acțiunea sucombă, chiar dacă dăinuește o vreme, lasă să se întrevadă o foarte problematică durabilitate.

Ori, nu se poate imagina o mai bună și mai sigură exploarare a masselor pentru a le solidariza în vederea unor acțiuni mari decât, țesând organul de legătură dela om la om, pentru anume interese singulare și comune prin forța de *coeziune*.

Cantitatea și chiar calitatea efortului care se cheltuește de preot în scopul obținerii acestei coeziuni poate fi — adevărat — de necalculat, însă sigur de ispravă.

Voi mărturisi că în scurta mea activitate de până acuma, toate rezultatele pe cari le-am cules, au fost emanația pastorației individuale.

În anul 1931 venind în parohie, am găsit una sută cinci zeci perechi concubini, la două sute șapte zeci de fumuri; prin urmare mai bine de 50 la sută; toată strădania mea de a-i învăța și în biserică și la primărie, a rămas infuctoasă, până când am luat cârja în mână și cartea sfântă 'n buzunar și am început să bat pragurile caselor. Și, spre mângăerea mea, am observat cum aceleași inimi împetrite în aparență altă dată, se deschideau larg acuma și spontan se mobilizau pentru îndeplinirea celui mai sacru act al vieții: *căsătoria binecuvântată*. Ce să mai spun? că în mai puțin de doi ani

de zile, am redus concubinajul dela cifra fabuloasă menționată mai sus, la circa 38 — 40 perechi rămase încă, dar pe cari — după același procedeu — le voi înrămu sub scutul sfânt al căsătoriei binecuvântate, în timpul cel mai scurt.

Sub latura socială, preotul fiind Tatăl suflătesc al obștei, prin rostul lui, trebuie să fie în curent cu tot ceace se petrece în casele fiilor lui sufletești; și sub acest raport am isbutit, ca din cele 25 % procese consemnate de judecătoria de pace din Sasca Montană pentru săscării din Sasca Română, anul 1938, la sfârșitul lui, să 'nregistreze abea 3 %.

La fel cu certele dintre vecini, bătăile, bețiile, etc.

Intervenția la timp a preotului în mijlocul familiei, fără sfială, cu demnitate și hotărâre, este metoda cea mai eficace de a îndrepta răul; mai mult, de a-l curma chiar.

Studiind familia, ajungi la concluziile cele mai precise asupra valorii fiecărui membru care o compune fapt ce-ți dă posibilitatea cea mai lesnicioasă ca să-l tratez după cuviință.

Cum însă familia este și în conținutul ei de întreg un tot cu însușiri și proprietăți aparte impune chiar prin specificul ei, un anume sistem de comportare, de tratament.

Ca și individul și familia, avându-și caracterul, individualitatea ei: mentalitate, logică, spirit, etc., preotul prin pastorația individuală le va subordona — cu tact și prudență — tuturor necesităților inerente vieții, împletindu-le cu perseverență și bună grijă în vederea singurului țel: **isbăvirea tuturor!**

Preot A. Gh. Mihailovici

Elementul sârb în Glisură (Banat).

de Pr. Al. Gruia.

(Continuare)

La această soluție, să se adauge apoi alta dorită de toți, anume ca, această acțiune de readucere la matcă a celor pierduți, să nu fie lăsată numai în seama și sarcina preoților-catiheți, cari cu toate virtuțile și energiile lor juvenile, poartă totuși timbrul tinereții, fără expierețe desăvârșite în cerințele pastorale cât și sociale, neputând singuri realiza posibilități asigurabile de reușită. Unde mai punem și sărăcia în care se sbat unii din aceștia, fără sesiuni parohiale, cu salarii de catiheți, fără stolă și alte venituri ale epitrahului, în aceste regiuni sărace și în mijlocul fraților minoritari cu alte surse de existență mai mari. Ci în consecință,

ar fi de dorit ca toate notabilitățile oficiale și particulare de pe aici cât și dela centru și aiurea, să conlucre cu aceștia umăr la umăr și pas de pas, precum și să fie — în felul acesta — pe lângă desăvârșiți funcționari în profesiunile lor și modești misionari ai acestui postulat național. Nu cum ne-a fost dat să auzim, de un important personaj al Clisurei, care pretutindenea avea păreri ostile și aprecieri jignitoare la adresa slujitorilor Altarelor noastre.

Un serviciu plin de roade ni l-ar aduce, în această materie, Serviciul Social, organizat admirabil deja în alte părți ale țării noastre, prin înființarea de Cămine Culturale în fiecare din satele Clisurii, având la dispoziție atâtea mijloace cunoscute și eficiente. În felul acesta prin slovă și grai românesc, s'ar putea foarte bine treptat, treptat, câștiga terenul pierdut și în același timp infiltra cât mai mult duh românesc, iar cu timpul, în felul acesta, Clisura noastră nu va mai avea aspectul de azi, împiestrițat și îmbâcsit de: grai, datini, cântece și jocuri minoritare sârbești.

Intreg complexul acestui postulat național, astăzi era soluționat, dacă tembelismul și inconștiența guvernanților noștri de până acum nu s'ar fi ținut de capul lor timp de șaptesprezece ani de zile.

Lucrurile sunt mult mai serioase și dure-roase, trăindu-le aci la fața locului, nu vizitate din fuga mașinilor odată la doi, trei ani, sau soluționate pe hârtie la masa verde a birourilor.

Însă și în această chestiune rămâne viabilă tot vechea zicătoare a noastră: „Nimic nu e prea târziu“.

Sfântul Părinte Clement Alexandrinul.

De Pr. Ioan Nicorescu.

(Continuare)

d) *Lăfirea filosofiei eline și a creștinismului nu s'a putut împiedica.*

„Filosofii au fost bine văzuți numai de linie și nici de aceștia de toți... însă Cuvântul Învățătorului nostru n'a rămas numai în Iudea, ca filosofia în Grecia, ci revărsat peste tot pământul, încât în fiecare popor și țară și în fiecare oraș al elinilor și barbarilor a câștigat credincioși, ba și familii întregi și în general fiecare din aceia, cari ascultau, și chiar dintre filosofi, nu pe puțini i-a convertit. Și e știut că, dacă filosofia elină, vr'un stăpânitor o oprește, pe loc se nimicește. Vestirea învăță-

turilor noastre a fost dintru început în general oprite de către regi și tirani și guvernatori, și magistraturile cu salariații lor și de mulțimea fără număr a oamenilor cari se războiesc împotriva noastră și caută cu toată puterea să ne nimicească. *Și cu toate acestea ea a înflorit tot mai mult.* Pentrucă ca nu se stinge ca și învățătura omenească, nici că se vestejește ca un dar fără putere, pentrucă nici un dar Dumnezeuesc nu e fără putere; ci ea rămâne neîmpiedecată, deși s'a prorocit despre ea, că se va perzecuta până 'n capăt. (L. c. VI. 18).

2. De mai mare importanță sunt peste tot axiomele teologice ale lui Clement, numeroasele certificate pentru Țespecialele învățături creștinești și bisericesti.

a) *Sf. Scriptură e Cuvântul lui Dumnezeu.* Prin care ni s'au dat nouă „sentințele lui Dumnezeu“. „Ea e inspirată de Dumnezeu“. Domnul însuși a grăit prin Isaia, El însuși prin Ilie, El însuși prin profeți“. (L. c. VII. 16, Coh. ad gent. c. 1). „Ca principiu al învățaturii noastre avem pe Domnul, care prin profeți, prin Evanghelie și fericirii apostoli, dela început până la sfârșit, a fost urzitorul cunoștinței. Astfel aducem noi din scripturi peste scripturi însăși dova deplină și trecem dela credință la convingere din evidentele dovezi“. (Strom. I. c.)

b) *Pe lângă Sf. Scriptură ni se transpune învățătura lui Hristos prin Tradițiune.* „Nainte de Petru și Iacob și Ioan și Pavel, li s'a dat sfinților apostoli astfel, precum Fiul dela Tatăl a primit, ceea ce străbunii au dat și sămânța apostolică (învățăturile de înțelepciune) după voința lui Dumnezeu la noi au ajuns“. „Aceste gnose însăși sunt acelea, cari după apostoli încoaci, fără scriptură ni s'au comunicat, la câțiva puțini au ajuns“. (L. c. I. 1; VI. 7).

c) *Scriptura și Tradiția se păstrează însă numai în Biserică neschimbate și declarate de nefalsificate.* Ereticii resucesc și falsifică din manie de înoiri și ambiție. „Ambiția stăpânește pe toți aceia cari oțceace în consonanță naturală cu cuvintele Scripturei inspirate de fericirii apostoli și dascăli s'a comunicat, prin îndărănicie le declară false, sau cu alte sofistării prin învățături de ale oamenilor se opun dumnezeștei Tradiții, pentruca cu atât mai ales să-și afirme părerile (eretice).

Noi ținem pe acela de gnostic, care a îmbătrânit în Sf. Scriptură și ține firul drept al dogmelor Bisericii apostolice, celce trăește strict după prescripțiile Evangheliei și dovezile sale, dacă le caută pe acelea după cum i se va arăta lui de către Domnul, spre a le scoate

din lege și profeți". (L. c.) „Regula Bisericii e, adecă, consonanța legii și a profeților cu ceea ce prin venirea lui Hristos s'a vestit prin Evanghelie" (L. c. VI. 15). Ereticii sunt contra regulii de credință, falsifică adevărul, nu sfârșesc niciodată cu sistemul lor de învățatură". (L. c. VII. 16).

Secretul despre Trinitate îl face cunoscut Clement, deși păgânilor din anumit scop nu li-l comunică; iar altora le vestește cu cuvintele: „Unul este Tatăl tuturor făpturilor, dar și unul Logos al tuturor zidirilor și unul Sfântul Duh, și și acesta e în tot locul". (Paedag. I. 2; III. 12).

Noi purtăm o comoară în vase de lut, ce sunt împrejur întărite prin puterea lui Dumnezeu Tatăl și prin sângele Lui Dumnezeu Fiului și cu roua Sfântului Duh". (Guis. dio. c. 34).

Plato în un loc din Timäus, în care vorbește despre felul unei cauze trinitarice, o explică Clement astfel: „Eu înțeleg aceasta astfel, că prin aceasta se înseamnă Sfânta Treime, că anume a Treia a Sfântului Duh, a Doua însă Fiul, prin care toate s'au făcut după voia Tatălui". (Strom. V. 14. I. 9. p. 156).

4. Logosul e Dumnezeu și om.

Cu o atrăgătoare claritate și cordială căldură și inspirație, laudă Clement Dumnezeirea și taina întrupării lui Logos. Credința în ambele aceste dogme fundamentale strebate toate scrierile sale. a) „Chipul lui Dumnezeu (Tatăl) e Logosul, prototipul — rațiunea, propriu a Fiului, a luminei, prototip lumină".

„Dânsul e Înțelepciunea creatoare, Dumnezeu fără de început, începutul (principiul tuturor lucrurilor), „veșnicul și fără de începutul început și primiția făpturilor". „Tatăl și Fiul sunt unul, adecă Dumnezeu". „Logosul s'a urzit ca deplin din cel deplin". (Coh. ad gent. c. 10. Paedag. I. 6.)

„Dânsul (ca și om) n'a învățat nimic, știind totuși toate, deoarece El e Dumnezeu".

(Urmează)

Mama.

O Mamă!

Din zori de zi și până 'n noapte
Îți faci orânduială
Și 'n pat mă lași, vorbești în șoapte,
Ca 'n vreme' aceia când
Eram la tine 'n poală
Micuțul tău visând.

În somn aud a ta povață...
Și ruga ta spre Dumnezeu:
Doamne, ajută-i și dă-i viață...
Nu le lăsa la rău în lume
Nu-lăsa, pe fiul meu...
Și trei cruci pe frunte-și pune.

O Mamă!

Tu ști că drumul meu e greu
Din locuri depărtate
Am însă scut pe Dumnezeu
Căci fapta mea-i dreptate.

Valeriu T. Perianu.

Pelerinaj la „Piatra-Scrisă".

Anul acesta P. S. Părinte Episcop Vasile a onorat cu înalta sa prezență pelerinajul miilor de credincioși la „Piatra-Scrisă, în Dumineca tuturor sfinților.

Numeroasele vizite canonice unele împreunate cu sfințiri de biserici, au împiedicat realizarea întocmai a dorinței exprimate de P. S. Sa acum cinci ani, de a veni în fiecare an la pelerinajul acesta.

Bucuria Arhipăstorului n'a cunoscut margini la vederea mulțimei de creștini, veniți unii de cu seara la locul de unde sufletul lor așteaptă potolire, inima lor mângăiere...

La sosire, iată clopotul cu undele sonore electrizează poporul: aleargă toți să vadă pe Arhiepiscop și masa mobilă s'a transformat într'un murmur solemn, *Doamne ajută, Doamne...* iese instinctiv din piepturi, și semnul crucii, iată salutul ce distinge bucuria acestor cu adevărat evlavioși creștini.

Prea Sfințitul Părinte așteaptă litia condusă de Dr. Zeno Munteanu și soborul preoților în camera din casa călugărului. La orele 9 1/2 aceștia vin în impunător convoiu să-l conducă la locul unde se oficiază sfânta liturghie.

Profund mișcătoare credință a poporului dela sate!

Cuceritoare, cu înfiorări ce transpun și cel mai sceptic suflet în seninul regăsirii depline, — iată, într'un pelerinaj ca acesta o aflu, a verifici aieva.

Arhiepiscopul care în fața lor este cu adevărat urmașul sfinților Apostoli e însoțit în rugăciuni, îi sunt atinse hainele, buzele uscate îi sărută poala vestmintelor... Doamne! Ce profundă e credința acestor oameni; ce exemplu frumos,

ce verificare simplă și mișcătoare a nevredniciei noastre, a atâtoro în fața țării lor...

Sfânta liturghie o săvârșește P. S. Părinte Episcop. Îl asistă preoții Dr. Z. Munteanu, Vasile Paica, Ioan Coșariu, Simion Șandru, Valeriu Suru, Dimitrie Stoichescu, Dr. Tr. Coșeriu, Victor Suru, Remus Suru, Gheorghe Bihoiu și protodiaconul Teodor Roșca.

Corul studenților teologi condus de profesorul C. Vlădu dă răspunsurile liturghice foarte frumos. Mulțimea pelerinilor ascultă cu evlavie sfânta slujbă.

De mult folos le este însă mai ales predica P. S. Părinte, care le vorbește despre mărturisirea creștină și puterea rugăciunii.

Mărturisirea e secretul, e cheia triumfului creștinesc. Stinții Bisericii noastre mărturisind cu curaj, în toate împrejurările vieții lor credința lor în Domnul Hristos, se învrednicesc de cinstea ce această Biserică le face.

Prin darul ce primim în botez noi încă dobândim putere să mărturisim credința noastră în Dumnezeu și în Mântuitorul, Fiul său. Prezența aici este un semn distins al mărturisirii.

Mărturisirea, rugăciunea ne este de mare folos în lupta vieții; ne fortifică sufletele, le face tari și biruitoare!

Strămoșii noștri au biruit câte necazuri, toate prin credință. Credința să avem și noi în toate clipele vieții noastre și îndeosebi în cele grele prin care trecem astăzi...

Predica e ascultată cu multă luare aminte. Adânci murmure și semnul sfintei cruci încheie, în semn de mulțumire predica și întreaga liturghie, în cadrul căreia P. S. Sa însuși a făcut parastasul pentru curând adormita soție a lui Vasile Dragomir, ctitorul capelei de aci.

Terminată sfânta liturghie, prin aceleași cordoane mobile de creștini cari se întrec să ajungă în apropierea Arhiereului, să-i sărute mâinile și hainele — este condus de soborul preoților la locuință.

Dupăce îi binecuvântă pe toți, preoți și credincioși, însoțit de dangatul clopotului pornește la drum spre reședință.

Raportor

Misiuni religioase

în comunele Cărbunari și Stinăpări.

Incepând cu ziua de 30 Aprilie a. c. în vederea zidirii unei sfinte biserici ort. rom. în comuna Stinăpări, unde sectele au ajuns aproape să înăbușească conștiința credincioșilor ortodoksi, fie în urma felului de a trăi și a munci, fie din nemulțumirile create și exploatare de cei chemați și nechemăți în lipsa unui sfânt lăcaș, cu apro-

barca Prea Sfințitului Episcop Vasile, al Caransebeșului, protopopul Ioan Oravițanu, a instituit o echipă religioasă cu scopul, ca membrii activi ai acestei echipe să pareze orice activitate subversivă, atât a sectarilor, cât și a celor cari au încurajat prin diferite acțiuni indiferența față de toate instituțiile, rânduite a lamuri toată suflarea românească, despre datorile cetățenești și creștinești.

În cadrul acestei echipe, selecționată de protopopul tractual, au activat preoții: Aurel Ciulin din Bogodiniți, Aurel Popovici din Potoc, Teodor Iorga din Slatina-Nera, Iancu Berlogea din Răcășdia, Iosif Răta din Vrani, Gheorghe Târba din Sasca-montană, Sofronie Puia din Nicoliniți, Brutus Belcea din Ciuchiciu, Ilie Crivacucea din Năidaș, Simeon Novac din Năidaș, Aurel Mihailoviciu din Sasca-română, Plinius Oancea din Câmpia, Alexandru Gruița din Moldova-veche și Ștefan Ania din Ilidia, cu neobositul concurs al dlui director școlar, din Stinăpări, Grigorie Popescu.

Până la atingerea scopului suprem, de a se pune peatra fundamentală a unei biserici, în comuna Stinăpări, cu o adevărată admirație se pot anunța în scurt cele realizate până în prezent de acești preoți, în cursul acestei ofensive religioase.

După învingerea greutăților începutului și anume, fiind primiți cu o vădită neîncredere, poate chiar și cu ostilitate, cu încetul în urma serviciilor dumnezeiești săvârșite, cât mai ales în urma predicilor rostite, și a pastorației individuale, se poate spune, că atât preoții, cât și credincioșii au simțit efectul și însemnătatea cea mare a acestei ofensive.

Până în ziua de 29 Mai a. c. preoții echipei împreună cu protopopul tractual au rostit în comunele Cărbunari și Stinăpări, cu ocazia diferitelor slujbe dumnezeiești ca Sf. Vecernie, Utrenie și Liturghie 49 predici, fiecare cu alt subiect, dar toate formând la un loc un tot bine concentrat în jurul combaterii sectarismului, risipei și necredinței.

S'au cetit peste 200 molitve, pentru diferite trebuințe sufletești și trupești.

S'a săvârșit la 46 credincioși Sfântul Maslu.

S'au înmormântat cei reșorși în acest interval, de toți echiperii, aflători în comună, tot asemenea s'au și botezat cei nou născuți.

S'au făcut câteva mii de pomeniri ale viilor și morților.

S'au sfințit de preoții echiperei, afară de obiecte casnice, 264 case, cari case cu ocazia sfințirii lor, — condițiune pusă de preoți — au fost și curățite și văruite atât interior, cât și exterior, care succes dovedește, că echipa preoților, cu puterea rugăciunii a putut complexa pe deplin scopul urmărit de ofensiva sanitară, în cursul căreia la ordin abea dacă s'au văruit câteva case. Acest rezultat ar trebui chiar apreciat de organele sanitare și în viitor, să se coordoneze activitatea medicilor cu a preoților și de sigur, că se vor recolta succese peste așteptare.

S'a curățit și aranjat cimitirul din comuna Stinăpări, dispunându-se ca și cimitirul din Cărbunari, neîngrădit, necurățit, de urgență să fie îngădit, dispunând comuna bisericăscă de suma de Lei 5000, cât și de materialul necesar, donate în acest scop de Direcțiunea Soc. U. D. R. din Oravița.

S'au cercetat în comuna Stinăpări toate familiile, nu numai ortodoxe, ci chiar și cele baptiste, iar în comuna Cărbunari aproape jumătate, complexându-se unele fișe cu diferite întrebări referitor la starea socială, școlară și bisericăscă a familiei.

Drept încununare au acestor năzuințe au fost cununile binecuvântate în ziua de 29 Maiu a. c. în prezența D-lui Prefect al județului, Colonel Pavel Seracin, și în calitate de naș de onoare, când 66 de perechi partea mare din Stinăpari, s'au cununat în sfânta biserică din Cărbunari.

Serviciul divin a fost săvârșit în sobor în ziua aceasta de protopopul tractual Ioan Oravițanu, preoții Ioan Grosșianu din Cărbunari, Iancu Berlogea din Răcăjdia, Brutus Belcea din Ciuchiciu și Plinius Oancea din Câmpia.

După binecuvântarea cununilor, protopopul plecând dela cuvintele: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul”, arată celor cununați însemnătatea sfintei Taine a nunții, dorind ca de azi înainte, să li-se schimbe toată viața, trăind în credință și muncind în cinste.

Urmează cuvântul nașului de onoare al d-lui Prefect al județului, Colonel Pavel Seracin, care începând cu cuvintele: „Trei sunt momentele mari și de cea mai mare însemnătate în viața omului și anume: nașterea, cununia și moartea, arată în mod foarte impresionant rostul actului săvârșit și își exprimă viile mulțumiri, că locuitorii acestor comune au ascultat sfaturile date lor, exprimându-și nădejdea, că de aici încolo vor trăi toți în strânsă legătură cu sfânta biserică, spre fericirea familiei lor, a comunei lor, dar mai ales spre prosperarea neamului românesc.

Drept încheiere protopopul mulțumește D-lui Prefect pentru osteneala avută, cât și pentru cuvintele atât de părintești, urându-i sănătate, liniște și mulți ani în fericire.

Mulțimea mirilor și întreg poporul din aceste două comune adunat în sfânta biserică izbucnește într'un frenetic: „Trăiască”!

La această serbare, pe lângă cei amintiți au luat parte în calitate de delegat al D. D-lor directori ai Soc. U. D. R. din Oravița: Vasile C. Mihălcescu și C. Kennert, șef al Ocolului silvic din Sasca-montană, Dl. A. Ionescu dimpreună cu D-na mamă, care în numele domnilor directori a suportat spesele gustării, dată în cinstea mirilor și a oaspeților.

De față au mai fost: dl. șef judecător din Sasca-montană Dl. Antoniu Cărmaciu, Dl. primpretor al plasei Sasca, Constantin Stoica, Dl. medic al circumscripției Sasca, A. Perianu, D-nii primari Mihail Grosșianu, Ioan Izvernariu ș. a.

Pe lângă nașul onorific Dl. Prefect, au mai asistat, ca nași: Dl. învățător școlar, din Stinăpari, Grigore Popescu, în aceiași calitate, apoi D-nii Gheorghe Văluțeanu, Dimitrie Roșianu și alții, cari sunt nașii dela botez ai cununaților.

Fiind în această zi și hramul sfintei biserici din aceste comune, după masă în ambele comune în frunte cu mirii, tot poporul a serbat acest eveniment, cu care însuflețire, auzindu-se dela mulți exprimarea: la noi n'a mai fost nici când slujbă cu cinci preoți și să fie în biserică cu noi și Dl. Prefect.

Dea Dumnezeu, ca acest început să fie încununat, prin zidirea sfintei biserici, care este idealul tuturor și atunci, s'ar putea zice încă de acum, că aceste două comune au scăpat din ghiarele hidrei, chiar în ciuda acelor cari nici azi nu recunosc, că aici numai și numai așa trebuie și poate să fie.

ȘTIRI

Deschiderea noului Parlament. Miercuri 7 Iunie s'a deschis noul Parlament. La deschidere a luat parte Majestatea Sa Regele și Marele Voevod Mihai. Reținem din Mesajul Regal de deschidere expozeul făcut de M. S. Regele în legătură cu pacea pe care Guvernul Regal a reușit să o mențină, care însă *nu este o pace cu orice preț*. Reținem apoi problema alegerii noului Patriarh, care după dorința înaltă, urmează să se facă fără multă întârziere.

Sărbătoarea de 8 Iunie s'a desfășurat în orașul nostru într'o atmosferă de tinerească bucurie și voie bună. La orele 10 pe terenul sportiv urmează programul străjeresc al tuturor școalelor. În fața autorităților s'a oficiat un serviciu religios de către preotul prof. T. Lazar și protodiaconul T. Roșca împreună cu sfințirea apei și stropirea pavilionului. Studenții teologi au dat răspunsurile. Se desfășoară programul în prezența unui public numeros și se termină abia la amiază, iar seara se continuă cu șezătoare la focul de tabără.

Adunarea Oștii Domnului în Jdioara. La 21 Maiu s'au întrunit la Jdioara Ostașii Domnului din mai multe sate, cu steaguri în frunte și sub conducerea vrednicului preot D. Blidariu. Programul adunării s'a desfășurat în curtea sfintei biserici, sub cerul liber, petrecând ostașii momente frumoase de dragoste frățească și de mistuire, prin predici, cântări și poezii în cele bineplăcute lui Dumnezeu. Remarcăm disputa zelosului ostaș Constantin Draghici din Lugoj cu bapțiștii cari s'au apropiat de grupul ostașilor și cari, în urma neîncetatei dojene și instruire ce li-a făcut, au plecat rușinați. Înregistrăm cu multă satisfacție lupta cea bună a Ostașilor noștri, cari ca neobositul frate C. Draghici, părăsesc odihna și plăcerea unei zile onomastice ca să dea exemplu de muncă pentru luminarea celor rătăciți între sectari!

Botezul a doi bapțiști. În Duminica Pogoririi Duhului Sfânt, în fața a o mulțime de credincioși s'a săvârșit în biserica noastră din Mehadia botezul fraților Dumitru și Ana de 16 și 8 ani, copiii familiei Guran, una din cele vreo două familii din neamul rătăcit al bapțiștilor, pripășite pe aici acum câțiva ani.

Un cuib de străjeri în frunte cu comandanta de cohortă, d-na inv. Melania Nemoianu și dl inv. dir. Iancu Băcila, au asistat ca nași pe noii creștini. La sfârșit preotul Ioan Urecheatu a vorbit despre Taina Sf. Botez.

Ne facem o plăcută datorie să arătăm, cu acest prilej, atașamentul tineretului străjeresc față de biserica noastră strămoșească, cu care caută să conlucreze spre întărirea credinței și ridicarea poporului.

Concurs

Consiliul parohial ort. român din Zgribești, jud. Severin, în baza deciziei Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 664 B. ex 1939 din 16 Martie a. c., publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foia Diecezană”, pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. III-a vacantă din Zgribești.

Beneficii:

1. Sesiunea parohială constatătoare din 50 jug. 841 stj. □.

2. Două intravilane.

3. Stola obicinuită.

4. Birul parohial.

5. Locuința în casa parohială.

Toate impozitele după aceste beneficii are să le suporte preotul ales.

Ceice reflectează la această parohie, având prealabilă încuviințare din partea P. S. S. Episcopului diecezan, își vor înainta cererile adresate Consiliului parohial Zgribești, prin Prea Onoratul Oficiu protopopesc din Lugoj, apoi se vor prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în sfânta biserică din Zgribești, spre a-și arăta îndemnarea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua alegerii.

Zgribești, din ședința consiliului parohial ținută la 2 Aprilie 1939.

Președinte

Corneliu Țucu

adm. parohial.

3-3

Notar

Antoni Zgriba

notar cercual.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral. *Dr. Aurel Mihaiescu* protopop.

În baza ordinațiunii Ven. Consiliu Eparhial Nr 6698/B-1938, Consiliul parohial ort. rom. din comuna Mercina, județul Caraș publică concurs pentru ocuparea postului de paroh la parohia I-a de clasa I-a din Mercina, protopresbiteratul Oravița, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Beneficii:

1. Sesiunea parohială, constatătoare din 38 jug. arător și anume: 8 jug. Cerete; 3 jug. livada Orzii: 1 jug. livadă în Doban; 3 jug. pe Gai; 6 jug. Ceretea scurtă; 4 jug. Drumul Orăvișii (surupină); 4 jug. livada Traunici; 1/2 jug. grădină în izlaz; 1/2 jug. intravilan (plat) la drumul mare.

2. Stola uzitată.

3. Locuința în casa națională bisericască și anume: Două camere în curte jos, iar sus una cameră, una bucătărie, una cămară, un pod, pivnița de sub aceste locuințe, 400 stj. □ plăț în continuarea curții și un ochi de hambar.

4. Birul uzitat.

5. Retribuție dela Stat.

6. Toate impozitele împreunate cu aceste beneficii cad în sarcina preotului.

Doritorii de a ocupa acest post, vor înainta cererea, adresată consiliului parohial din comuna Mercina, prin Prea On. Of. protopresbiteral din Oravița, având a se prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în biserică din Mercina pentru a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, însă nicidecum în ziua alegerii.

Recurenții vor avea și încuviințarea prealabilă a Prea Sfințitului Domn Episcop Diecezan.

Mercina, din ședința consiliului parohial ținută la 11 Decembrie 1938.

Eugen Popoviciu m. p.

paroh președinte.

3-3

Ioan Sculici m. p.

notar.

În conțelegere cu oficiul protopopesc.

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

Icoane mari

aplicate pe carton

mărimea 25/35 cm.

(se folosesc ca prăznicar)

se află spre vânzare la
Librăria Diecezană
cu prețul de:

35 Lei.

La librăria Diecezană se găsește de vânzare

CULTURA GRÂULUI

DE G. IONESCU-ȘIȘEȘTI

Profesor la Facultatea de Agronomie

Lucrare de 398 pagini, cu trei hărți și peste 100 figuri în text, tipărită pe hârtie velină.

Prețul Lei 200.—

Această lucrare este ultimul cuvânt al științei și practicei agricole.

Este trebuincioasă oricărui agricultor care dorește a-și îmbunătăți calitatea și a-și mări producția recoltelor spre a dobândi o rentabilitate asigurată.

Cucernicii preoți sunt rugați a o recomanda țăranilor.

Mășini de scris

se pot procura prin
Librăria Diecezană.

Kappel Portativ Lei 8.500

Kappel Standard (de birou) „ 19.000

Apostolul

Ediția de Sibiu

se poate comanda la Librăria Diecezană.

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane Caransebeș